

om at foreslaa dette, men da der saa ikke kunde opnaas Enighed om § 6, gik man ogsaa paa dette Punkt bort fra, hvad Underudvalget var blevet enig om, og gik over til en anden Fordeling, hvorved København vilde blive forurettet i endnu højere Grad. Vi mener ikke, at det er rigtigt at fratage de københavnske Sygekasser et større Beløb end de 37,000 Kr., jeg her har nævnt, samtidig med, at alle andre Sygekasser i Landet faar deres Stats-tilskud forhøjet. Som Lovforslaget foreligger, vil vi, hvis Flertallets Ændringsforslag bliver vedtaget, faa en Sygekasselov, der i Forhold til den bestaaende Lovgivning medfører en Del smaa Fremskridt og et stort Tilbageskridt; men hvis vore Ændringsforslag bliver vedtaget, faar vi en Sygekasselov, der bliver et Fremskridt over hele Linien. Hermed vil jeg anbefale ærede Medlemmer at stemme for det største Mindretals Ændringsforslag.

Schovelin: Eet har, ved denne Sags Behandling været mig en personlig Tilfredsstillelse, og det er, at den formelle Sammenhæng, der oprindeligt bestod mellem denne Samlings to Forsikringslove, nemlig Loven om Forsikring mod Arbejdsløshed og Loven om Forsikring mod Sygdom, nu er blevet ophævet, og derved den Erkendelse har banet sig Sejr, at denne Sammenhæng blot var en tilfældig historisk Sammenhæng. Man har nu for Arbejdsløshedskasseforsikringens Vedkommende faaet gennemført klart og bestemt den efter min Mening rette principielle Synsmaade, nemlig den, man kan kalde Lønarbejdersynsmaaden: Lønarbejderen har som saadan en særlig Samfundsrisiko, som det er Statens Pligt at hjælpe ham til at bære. Derimod gælder der for Sygeforsikringens Omraade en anden Synsmaade, der efterhaanden har tvunget sig frem med den naturlige Udviklings Ret, nemlig den, at det ikke her kommer an paa, om vedkommende er Lønarbejder eller ikke, om han hører til denne eller hin Samfundsklasse, men om han er bemedlet eller ubemedlet. Denne Synsmaade har sejret og sejret saaledes, at selv om Mindretalsforslaget skulde blive vedtaget, saa har denne Synsmaade alligevel sejret, idet den ærede Ordfører for den socialdemokratiske Gruppe rigtig har erkendt, at det ikke er lykkedes denne Gruppe at faa den socialdemokratiske Opfattelse lovfæstet, at enhver Lønarbejder som saadan maatte have Adgang til Medlemsskabet i anerkendte Sygekasser, altsaa til Statsstøtten. Det er imidlertid saaledes, hvad jeg ogsaa omtalte

ved første Behandling, at den oprindelige Synsmaade, der af den i sin Tid nedsatte Kommission blev lagt til Grund ved Udarbejdelsen af Sygekasselovforslaget, var en Lønarbejdersynsmaade. Det var i det hele Dattidens socialpolitiske Synsmaade, og dette har da ogsaa i de første Aaringer af den nugældende Sygekasselovs Liv utvivlsomt været det, som gav Udviklingen sit Præg, men efter den berømte Skrivelse af Februar 1900 er det lidt efter lidt gaaet saadan, at de faste Indtægtsgrænser faktisk er blevet de raadende ved Afgørelsen af dette Adgangsspørgsmaal, og derved bl. a. har den oprindelige Opfattelse forskudt sig.

Det er mig, som sagt, en personlig Tilfredsstillelse, at man endelig har faaet disse to Loves formelle Sammenhæng ophævet, at man har og i alle Tilfælde vil komme til at gennemføre, hvis disse Lovforslag, der nu ligger paa Tingets Bord, bliver gennemført, en principiel Sondring, der efter min Mening er den rette. Men her hører ogsaa min Glæde op, thi jeg maa tilstaa, at det er mig en stor Skuffelse, at man i Udvalget ikke har naaet, hvad man paa et givet Tidspunkt har været nær ved at naa, nemlig Enighed om dette Lovforslag. Jeg har ikke kunnet tiltræde det store Mindretals Betænkning af forskellige Grunde, blandt andet fordi det, som dette Mindretal har haft for Øje, var at faa en Indstilling, der kunde blive ført igennem „med den store Majoritets Vægt“. Dette har for mig ikke været afgørende, saa sandt som en Majoritet ikke i mine Øjne faar større Vægt, fordi den er noget mere eller mindre stor. Saa skulde jeg ogsaa have ladet mig dupere af de 95 Stemmer, der i sin Tid blev afgivet for Regeringens Grundlovsforslag, men de har ikke imponeret mig, overhovedet inponerer Majoriteter mig ikke, fordi de er lidt større eller mindre. Jeg kunde være gaaet med til det store Mindretals Motivering under een Forudsætning, nemlig at der kunde være blevet henvist til opnaaet Enighed mellem alle Partier. Dette er for mig det afgørende, thi det vilde have vist, at Afgørelsen havde en fuldt saglig Karakter, og at den partipolitiske Momenter var bortelimerede. Det var der virkelig Udsigt til en Gang, og det var paa et Tidspunkt, da alle, der arbejdede med Sagen — det tør jeg sige —, var Mænd, der havde Kærlighed til Sygekasserne, og jeg turde maaske der i første Række nævne det ærede Medlem, som har været dette Udvalgs Formand og Ordfører, om hvem jeg netop maa sige, at at hans Arbejde har været præget af denn store Kærlighed til Institutionen og dens Trivsel. Det,